

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Digterens Lyksalighed

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Digterens Lyksalighed", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 301. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid81952/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Lyriske Digte

Digterens Lyksalighed

(*Harlekine Post declamerer*).

Lyksalig den, hvem Phæbos Harpen rækker!
Hvis Tinding han med Laurbærkrandsen dækker!
Hans Lod er skøn, hans Herlighed er stor –
(sagte) i Ord.

Han paa Begejstrings stærke Ørnevinger
Sig himmelhøjt fra usle Jord opsvinger,
Mens Høben efter ham forbauset seer –
(sagte) og leer.

Om end hans Bane her var trang og mørk,
Han gjør et Paradiis dog af en Ørk:
Han i et Hav af Idealer svømmer –
(sagte) han drømmer.

Stolt i sin Kraft han trodsrer Skjæbnens Harm;
Ej Sorgens Pile saare kan hans Barn;
Thi langt ophøjet over dem han flyver –
(sagte) han lyver.

En Skat han udi Phantasien ejer,
Som ej den hele Verdens Guld opvejer;
Han kjender intet Savn, og ingen Nød –
(sagte) undtagen den for Brød.

Hvo ligner ham i Herlighed, i Glands,
Naar, smykket med den skønne Digterkrands,
Som Præst han stander ved Apollos Alter?
(sagte) i Pjalter.

Var han ej til, hvad maatte Verden savne!
Hans Meed er jo at glæde og at gavne,
Hans Standpunct hæderligt og højt forvist –
(sagte) ja i en Kvist.

St. St. Blicher

Selv den, som staaer paa verdslig Højheds Tinde,
Jo søge vil hans Gunst – hans Sang at vinde:
Hvor findes den, som Skjaldens Storhed naaer? –
(sagte) paa Bidstrupgaard.

Hans Kvad beundringsfuld Man lytter til.
Hver Gang han med en ny fremtræde vil,
Med graadigt Blik en Skare paa ham venter –
(sagte) af Recensenter.

For Damerne han synger ej omsonst;
Han deler ofte lønløig Kvindegunst,
Saa mangt et Smil, hvorved hans Sjæl monn' hoppe –
(sagte) med Moppe.

Saa vandrer han lyksalig, from og blid,
Et godt, elskværdigt Barn, sin Levetid:
„Den Englesjæl!" Man højt om ham vil raabe –
(sagte) og hvidske: „o den Taabe!"

Han alle Mand i hele Landet kjender,
Man elsker ham, Man bærer ham paa Hænder,
Man tusind Blomster paa hans Bane strøer –
(sagte) ja – naar han døer.
P. Sp.

Lyriske Digte

Over en Lærke, som hungrede tildøde

Du sang, Du tolkede din Fryd, din Kummer
I Toner, Verden ikkun halvt forstod,
Indtil Du nynnede Dig selv i Slummer,
Og Livets mørke Fangehuur forlod.

De hørte Dig – de prisede din Stemme,
Naar Harmonier fra din Strube flød;
Dog i din Trang de kunde dig forglemme:
De lønnede dit Qvad med Hungerspød.

Var det en Digtersjæl, som Dig bebo'de?
En Flygtning fra Lisboa? Rom? Athen?
Af dem, som Fremmede paa denne Klode
Maae sukke tungt for Brød, og faae en Sten?

Ha! bort med Stenen! Stenen kun betynger
Og fængsler – let og fric er Skjaldens Gang.
En Brodersjæl, o Lærke! Dig uesynger:
En Sangers Epitaphium en Seng.